

IBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1

București, România

office@sionoeditura.com

www.sionoeditura.com

Editor: Em Sava

Corectură: Issabela Cotelin

Concept grafic și copertă: Sasha Segal

Imagini din arhiva autoarei

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

APOSTOL, LUISA

Meandre / Luisa Apostol. - București : Siono Editura, 2022

ISBN 978-630-6509-07-2

821.135.1

Luisa Apostol Meandre

SIONO
EDITURA

București 2022

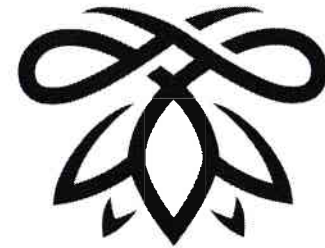
De-a v-ați ascunselea	9
După ploaie	12
Am scris o piesă	43
Supozitorul	59
Meandre	104
Eclipsa	110
Phusis kruptesthai philei	132

LBRIS

We know
books

De-a
v-ați ascunselea

O zi toridă la Brisbane. Sus de tot, în turnul de metal și sticlă de pe Charlotte Street, se află încăperea unde îmi trec diminețile cu Frances, dimineți dorite la care doar visăm în acea parte a anului în care ne suntem departe. Cât timp fetița se joacă, eu citesc, și atunci un calm plin de farmec se instalează între noi, o pace caldă, însoțită. Și ne simțim una pe alta adânc, în fiecare fibră. Când nu mai aud sunetele ce-i însoțesc jocul, îmi arunc ochii spre mătasea grea a perdelei menite să înmoaie dogoarea verii australiene. Pe sub tivul auriu, degete de lumină se ițesc uimite. Tălpi de copil în așteptare.

Frances se ascunde.

Pun cartea jos și pornesc s-o caut – în dulapul de haine, în fiecare sertar al noptierei, sub pat, în spatele oglinzii, sub covor, după fotoliu, sub abajurul lămpii, între paginile volumului lui Pierre Hodot, rămas deschis pe etajeră. Scutur până și semnul de carte. Unde ar putea fi? Când umbletu-mi devine fără rost, mă pomenesc admonestată de glasul jucăuș al fetiței.

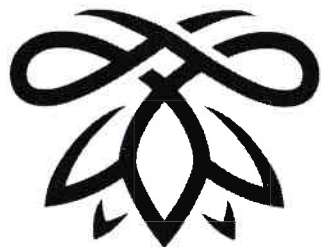
But you didn't look behind the curtains!

Adevărat, după perdea nu mă uitasem. În ascunzișul ei, Frances râde, dar bucuria izbânzii îi pare umbrită de teama de a nu fi găsită. Și dacă n-o găsesc nici azi, nici mâine, oare ce-o să se întâmple? Și dacă vraja dintre noi s-ar rupe fără veste și ea ar rămâne acolo, uitată? Și dacă, negăsită, făptura ei s-ar voala? Fermecătoare spaimă de copil care presimte că bucuria s-ar putea îneca în lacrimi, că taina dragostei se poate frânge, că pulberea uitării se poate așterne peste tot.

După ploaie

Ploaia cădea brusc, drept, bășicând asfaltul.

Începuse doar la câteva minute după acostarea la Eagle Street a navetei fluviale din care pasagerii se grăbeau să debarce. Fusese o după-amiază fierbinte, sufocantă, pe care cei trei o petrecuseră la cinema, vizionând filmul *Parasite*. În cei câțiva pași ce-i despărțeau de hotelul Stamford Plaza, rochiile femeilor se lipiseră de trup, în timp ce sandalele săltau ușor pe pavajul inundat. Suflecându-și mânecile ude, Dan împinse ușa braseriei, făcându-le loc înăuntru. Se așezară la singura masă disponibilă, acoperită cu olandă fină, cea mai aproape de intrare. Un cocktail zglobiu era în plin avânt – se râdea, se vorbea tare.

– O sticlă de Oyster Bay Chardonnay, comandă Adia în clipa când chelnerul sosi la masă.

– Și salate de crudități, adaugă Nora, răsfirând-și părul blond, lăsat pe umeri să se zbicească.

– Eu aș lua mai degrabă o tărie, Jack Daniel's cu gheață, ceru Dan.

– Prea bine, opină chelnerul, despăturind șervetele albe.

Bărcile își continuau lunecarea pe fluviul Brisbane. Luminițele de pe Story Bridge se scurgeau pe ferestrele ude în dâre colorate. Oare petrecăreții băgaseră de seamă că ploua? Voal și lame zvâcneau în ritmul viu al muzicii. Privirea lui Dan aluneca spre călcâiele roz ale tinerelor

care-și abandonaseră sub masă încălțările înalte, elegante.

– Nu cred că o să-i dea Oscarul, spuse calm Dan, după câteva înghițituri de whisky.

Femeile tăceau. Nora și-ar fi aprins o țigară înainte să răspundă. Ar fi dorit să îl asigure că imaginile halucinante, mânate de uriașe forțe creatoare, meritau cel puțin premiul pentru cinematografie. Și nu numai, ar fi vrut să adauge Adia, dar se mulțumi să guste din vinul alb, ce aburea paharul. *Parasite* stârnise controverse aprinse, fapt care îi garanta distincția pe podium. Nora sorbea din vin ca dintr-o țigară.

– Dar dacă de exotism au ei nevoie ca să legitimizeze un comentariu social perfect valid, fie!

Adia duse din nou paharul la buze, apoi se răzgândi. Dan o privea atent în timp ce-și rumega părerea.

– În cazul în care Academia decide totuși să-i decerneze premiul pentru cel mai bun film, mesajul devine foarte clar, spuse el.

– Și anume? întrebă Nora.

– O încercare disperată de a-și spăla păcatele.

Adia îl privea întrebător.

– Cum? Cu zoaiile subsolurilor din Seul?

– Întocmai. O tentativă de a masca stigma opulenței vestice cu putrefacție de import, ștampilă Dan.

– Jalnic mod de a se disculpa, șopti Adia.

– Și pe cine cred ei c-or să înșele? întrebă Nora.

– Nici ei nu știu, șopti ea din nou.

Adia privea absent deserturile pe jumătate consumate, servetele răvășite, paharele tivite cu nuanțe nostime de ruj. Auzea fiecare vorbă rostită la masa alăturată. Femei tinere, dezinvolve, cu păr lucios și subsuori înguste, întrețineau o conversație al cărei sens îi scăpa. Poate că Nora le înțelege. Sunt mai aproape de vârsta ei.

– Eu încă sper ca membrii Academiei să aibă decența să n-o facă, continuă Dan. Să fie în stare să detecteze fraudă pe care ar fi tentați să o comită și să se abțină.

– Chiar îi crezi capabili să-și refuze satisfacția ispășirii *by proxy*? oferi Nora.

– N-au ei curajul ăsta, adăugă Adia.

Chelnerul aduse la masă salate garnisite cu frunze proaspete de țelină. Vinul alb, la gheață, făcea broboane. Adia observă în treacăt că una dintre tinerele de la masa vecină nici nu se atinsese de cupa de șampanie roze din fața ei. Privirile lui Dan se scurgeau în decolteurile îndrăznețe ale fetelor.

Când ploaia încetă și o părere de apus își făcu loc pe după pod, Dan semnă absent nota de plată. Adia se ridică, netezindu-și cutele mătăsoase ale rochiei. Ceilalți doi o urmară afară, să inspire aerul răcorit de ploaie. Traversară împreună scuarul ce-i despărțea de râu. În dreptul unuia dintre piloni, Nora își aprinse o țigară. Ca o străfulgerare galbenă, o tânără ieșind de la braserie trecu pe lângă ei. Se opri scurt lângă banca pe care se lungise un vagabond, își schimbă pantofii înalți cu niște *flats*, apoi coborî în grabă

șirul de trepte care duceau la malul apei. Soarele scăpătase, lumina se împuțina cu fiecare clipă. Tânăra în rochie galbenă manevra expert legăturile *dinghy*-ului. În scurt timp, bărcuța se desprinsese de mal, lăsând în urmă o dâră viorie. Adia privea toate acestea cu oarecare interes, pe când cei doi continuau să vorbească despre film.

– Și cine sunt, după părerea ta, paraziții: bogătanii rupți de realitate sau abjecții sărăntoci?

– Îmi pare că rolul principal e monopolizat de mirosuri...

– Aha. Parfumul sau duhoarea...

– Cam așa...

– Dar o fantomă olfactivă crezi c-ar avea vreo șansă? glumi Dan.

– Îhî. Ar putea face figurație.

Nora se simțea la largul ei. Tânăra în rochie galbenă se mai zarea doar ca un bob luminos, pulsând spre locul unde staționau iahturile. Singură, își spusese Adia, și gândul ăsta îi reaprinsese în trup focul tainic, pornit de paharul de Chardonnay. Ca mine. O vreme, Adia încercă să-și imagineze ce o aștepta pe iahtul către care zorise, apoi îi ajunsese din urmă pe cei doi care pășeau agale de-a lungul cheiului luminat de globuri mari de sticlă lăptoasă, încinse în dantelărie de fier. Merseră împreună până aproape de poarta mare a Grădinii Botanice, unde cuplul intră la Royal on the Park, iar Adia trecu drumul spre locuința ei.

Dis-de-dimineață, își începu plimbarea de-a lungul aleilor parcului. Nuferii stăteau să se deschidă. În mijlocul unei pajiști însorite, un clarinet își tremura arpegiile. Urcă pe George St. până la cafeneaua Mondial, se opri la chioșcul de ziare de unde cumpără *Australianul*. Librăria de pe Edward Street deschidea abia la 10:00. Din vitrină o scrutau duzina standard de Hilary Mantel cu zâmbetele încremenite pe coperta romanului *Oglindă și lumină*, prevestind încă un premiu literar. Cu acest gând, Adia începu să caute din ochi cursul râului, așa cum făcea oriunde se afla în Brisbane. Brusc, ecranul telefonului se luminează de câteva mesaje: turneul de tenis urma să înceapă peste câteva zile, James Street Theatre anunța un nou film premiat la Cannes. Semnalul melodios care urmă o surprinse. Dan o suna – neobișnuit – de la birou, în primele ore ale dimineții. Ce-o fi având să-i spună?

– Ai observat aseară, pe chei, omul întins pe bancă?

– Vag, îi răspunse Adia.

– Era acolo în timp ce te uitai după tânăra în *dinghy*.

– Tot ce se poate...

– Ei bine, s-a înființat la mine la birou, acum o oră.

– Cine?

– Omul de pe bancă.

– Cu ce treabă?

– N-a vrut să-mi spună. Zice că vrea să vorbească cu tine.

– Nu crezi c-ai înțeles greșit? De unde să mă știe?

– Așa e, Adia, dar asta mi-a cerut: să-ți spun că vrea să-ți vorbească. I-am sugerat să aștepte în anticameră.

– De ce? Chiar crezi că am să-i acord o întrevvedere?

Dan stătu puțin pe gânduri înainte să răspundă.

– Nu știu. Fiindcă insistă.

– N-ai putea să-l concediezi?

– Zice că e foarte important.

– Și tu îl iei în serios? se miră Adia.

– Habar n-am, Adia, zise Dan ușor agasat. Ce să-i spun omului?

– Ajung acolo în zece minute – nu mi-e chiar foarte peste mână.

Curiously and curiously, se trezi ea gândind, și-și reproșă imediat livrescul remarcii.

Biroul de avocatură în care lucra Dan se afla între anexele hotelului unde o condusese pe Nora cu o seară în urmă și filiala unei bănci de investiții. Metal și sticlă, ca mai întreg centrul orașului. Adia îl recunoscuse de îndată pe omul străzii, care-și privea pieziș telefonul, așezat într-un scaun lucios. Un om șters, cu părul spălăcit, în haine de culoarea pavajului, desculț. *It's a Brisbane thing*, i se spusese și ea acceptase explicația.

– Am aflat de la domnul avocat că vă numiți Adia. Pot să vă spun pe nume?

– Firește, îi răspunse ea. Și dumneavoastră?

– Allan. Am putea vorbi undeva în liniște?

– Despre ce?

– Doar câteva minute.

Dinspre braseria hotelului alăturat venea o boare de meniu îmbelșugat, dar nu-l putea duce acolo. Cafeneaua minusculă de peste drum, cu două mese pe trotuar, părea mai potrivită. Oricum, Adia nu avusese nimic altceva în plan decât să despătorească *Australianul* la o cafea. Luni dimineață era cea mai liberă dimineață din lume. Allan o urmă. Luară cafea neagră și apă.

– Ei? întrebă Adia după ceva timp.

Așteptând răspunsul, ea înregistrează surprinsă culoarea ochilor străinului, verzi așa cum nu mai văzuse ea vreodată. Ca frunza de stejar în miezul verii. Ochi de neînchipuit. Umbroși. Tensionați, nu jucăuși. Camil al ei avea ochi de culoarea boabelor de cafea.

– Ceea ce am să vă spun este pentru prietena dumneavoastră, Nora.

– Și de ce n-ați cerut să vorbiți chiar cu ea?

Allan zâmbi stins.

– N-am vrut să știe domnul avocat. Vă rog să-i spuneți Norei să nu se încreadă în el. Să nu și-l îngăduie în inimă. Ce replică de teatru interbelic! își zise Adia amuzată.

– Domnule Allan, începu ea prevenitor, Nora nu obișnuiește să mă consulte în asemenea privințe. Nu știu de ce credeți că mi-ar urma sfatul. Și asta în cazul că aș